

[Himmelstrup.]

også i 1945 en revisionsbestemmelse, som gik ud på, at udenrigstjenesteloven skulle til revision efter 5 års forløb, i 1950. Vi håbede — jeg indrømmer, at det var et forfængeligt håb —, at forholdene skulle være faldet så meget til ro, at der måske var nogen chance for, at man kunne foretage en begrænsning af den meget betydelige udvidelse, som loven af 1945 var udtryk for. Da vi nåede frem til 1950, måtte rigsdagen erkende, at forholdene ikke var faldet til ro på en sådan måde, at det ville være forsvarligt at foretage nogen revision af udenrigstjenesten, og derfor forlængede vi loven for 3 år, således at den igen skulle til revision i 1953, og det er denne revision, vi står overfor i dette øjeblik.

Det lovforslag, som den højtærede udenrigsminister nu har fremsat, betyder ikke nogen reduktion af udenrigstjenestelovens omfang, og det kan jeg forsåvidt godt forstå, som det må erkendes, at forholdene så langt fra er faldet til ro i de år, der er gået, men snarere har antaget en mere urolig karakter end tidligere. Derfor er det lille lovforslag, der her er fremsat, ikke noget reduktionsforslag, det betyder tværtimod, omend i meget beskedent omfang, en udvidelse af udenrigstjenesten, en udvidelse, der først og fremmest går ud på, at antallet af udsendte yngre tjenestemænd skal forøges, således som det står i lovforslagets § 1, der angår en ændring i den nugældende udenrigstjenestelovs § 8, og hvorefter de udsendte tjenestemænds antal forøges med ialt 4. Jeg kan forsåvidt være enig med den ærede socialdemokratiske ordfører i, at det, den højtærede udenrigsminister her har foreslået, løser ikke problemet med det meget store antal aspiranter, der for tiden findes i udenrigsministeriet, uden at der er numre til dem. Begrundelsen for dette forslag er det forøgede arbejde både i udenrigstjenesten herhjemme og i tjenesten ude omkring. Den højtærede udenrigsminister har i sin fremsættelsestale i så henseende fremført en statistik, som alene går ud på at nævne, i hvor høj grad antallet af skrivelser er forøget. Man kan måske gøre den bemærkning, at dette udtryk for arbejdets vækst er af lidt tvivlsom værdi, men jeg må på den anden side erkende, at det er vanskeligt at finde et andet kort udtryk derfor.

Den næste udvidelse, lovforslaget inde-

holder, er denne, at man kan ansætte indtil 7 handels- og industriattachéer på tjenestemandsvilkår, medens forholdet hidtil har været dette, at de har været ansat, om jeg så må sige, på det løse. Jeg forstår i og for sig udmærket godt den betragtning, der ligger til grund for dette forslag, for i det øjeblik man har fået en mand ansat på et mere løst grundlag i udenrigstjenesten, som handels- eller industriattaché, rejser der sig efter nogle års forløb hos den pågældende den naturlige følelse: nu ville det være rimeligt for mig at få en fast ansættelse, og hvis jeg ikke kan få det, må jeg søge over i anden virksomhed. Noget sådant kan være meget ubehageligt for udenrigsministeriet, hvis den pågældende tjenestemand er af en sådan beskaffenhed, at ministeriets ledelse gerne vil beholde ham.

Endelig er der som den sidste mindre udvidelse tale om en tilføjelse til § 13 og § 14 i den nugældende lov, og hvorefter udenrigsministeriet får dispositionsret over visse udgifter uden særskilt bevilling, væsentligt til valgkonsulers kontorudgifter. Det er en ting, vi kan forhandle om i det udvalg, som jeg forstår nu vil blive nedsat.

Jeg synes egentlig, det er et savn, når den højtærede udenrigsminister fremsætter et lovforslag som det, der her er tale om, og som faktisk betyder en udvidelse af tjenesten, at der da ikke hverken i bemærkningerne eller den højtærede udenrigsministers fremsættelsestale foreligger det mindste om, hvad disse udvidelser vil koste. Jeg erkender, at det alt i alt er meget beskedent beløb i forhold til det, udenrigstjenesten nu koster, og det er jo efterhånden ikke så helt lidt. Jeg skulle tro, at udgifterne til udenrigsministeriets drift, der betegnes med I og II i finanslovforslaget, repræsenterer et årligt beløb på ca. 25 mill. kr. Det er såpas en 25-dobling af beløbet i løbet af de sidste 35—40 år. Det er også penge! Derfor synes jeg, det ville være rimeligt, når man nu igen foreslår en udvidelse, at man så fik lidt at vide om, hvad denne udvidelse ville koste, selvom det skal erkendes, at det ikke drejer sig om store beløb. Men i denne forbindelse må jeg indrømme, at det kan være vanskeligt for udenrigsministeriet at sige noget bestemt om det. Hvad vil det koste staten at gagere og påtage sig pensionsbyrden for disse 7 handels- og industriattachéer, hvad vil det koste at udstyre konsulater og vice-